

Wikíngék

Személyi edzőmnek, Kávássy Gergelynek ajánlom ezt a szerény történetet.

Éjfél felé járt az idő. A két férfi a ház teraszán állt és bort ivott.
 – Mit lehet itt csinálni? – fordult egy cinkos mosoly kíséretében Kiss Mátraihoz, majd meg sem várva a választ, tovább faggatta: – Van itt olyan hely, mint a BOB, a Yellow vagy az Ötkert?

– Nincs – válaszolta Mátrai.

– És mint a Romkert?

– Olyan sincs – ismerte be szomorúan Mátrai. – De Érden van egy belga söröző.

Megörült neki, hogy valamivel azért mégis csak tud Kissnek szolgálni. Bár volt rendes neve is, a környékbeliek által csak A Belgaként emlegetett söröző, sápadtsárgára meszelt falaival, a kilencvenes éveket idéző kovácsoltvas székeivel nyilvánvalóan közelébe sem ért azoknak a kluboknak, amelyekről addig Kiss mesélt, de mégiscsak olyan hely volt, ahova péntek esténként be lehetett ugrani egy kis lazításra.

– Egész jó kis belga söröket tartanak. Egyszer elmehetnénk együtt – folytatta lelkesen Mátrai.

– És nők? – kérdezte Kiss, akire semmilyen hatást sem tett a belga sörök említése.

– Nők? – kérdezett vissza értetlenül Mátrai.

– Nők. Nők vannak?

– Vannak.

– Aha – bólintott sokatmondóan Kiss. – Na és vihetők?

– Parancsolsz?

– Érted... – kezdett bele Kiss, de aztán el is akadt. – Szóval... – de megint elakadt, végül az öklével többször is a tenyerébe csapott.

– Ja, hogy nők! – kapott észbe Mátrai a cuppogó hangra, mint akinek most esik le, hogy a másik mire is gondol. – Igen... vannak, legalábbis amikor utoljára ott jártam, voltak – mondta bizonytalan hangon, csapdát sejtve. Mivel ő maga nagyon ritkán járt A Belgába, és még akkor sem vitt el onnan senkit sehová, félt, hogy egy rossz válasszal máris csalódást okoz új barátjának. És ezt mindenképpen szeretne volna elkerülni.

Mátrai negyvenkét éves, középtermetű férfi volt. Még mindig dús, vastag és egyenes szárlú gesztenyebarna haját oldalt elválasztva és visszafogottan felnyírva hordta, ami kiemelte finom, szinte már lányosan ívelt arcélét, vékony járomcsontját. Ez az arisztokratikus külső az avatott szemnek azonnal megidézte a boldog békeidők jólnevelt fiatalurait, akik könnyedén, már néhány dallamból meg tudták különböztetni Schubertet Schumanntól, a hegedűt

a brácsától; akik ugyanolyan jól bántak a teniszütővel és a vívőtőrrel, mint a tollal és a szavakkal; akik már kamaszként komoly pályára készültek, jogászok vagy orvosok akartak lenni; akiknek határozott véleményük volt a monarchia jövőjéről; és akik virágcsokorral, kifogástalan öltözékben érkeztek a lányos házakhoz. Az emberek jóképűnek tartották Mátrait, de a tekintete tompa volt, az arcán örökös aggodalom ült. Húsz éve házasodott össze a feleségével, akihez, néhány fiatalkori kalandot leszámítva, hű maradt. Tíz éve költöztek Diósdra, azóta nem volt dolga senkivel. Egy nagy és befolyásos könyvvizsgáló cégnél dolgozott, amivel tisztességes jövedelemre tett szert. Bár munkája inkább rutint és szorgalmat igényelt, mint fantáziát, ő mégis szerette. „Szerény iparosok vagyunk, akik olajozzuk a gépezetet, amelyik a pénzt forgatja”, foglalta össze foglalkozása lényegét, valahányszor társaságban szóba került.

– De azért jársz oda, nem?! – Kiss hangja úgy csattant, mint egy kihallgatótiszte.

– Igen – hazudta Mátrai.

– Na, azért – engedett Kiss a szorításon. – Nem szabad otthon ülni, el kell járni.

Mialatt beszélt, úgy fűjtatott, mint egy gőzmozdony. Kiss egyidős volt Mátraival. Bika nyaka, széles háta és mellkasa mint a birkózóké, látszott rajta, hogy egykor sok időt és energiát fordított a sportra, de a valaha erőtől duzzadó testen már érezhetően a hanyatlás erői lettek úrrá, az izmok vastagon fedte a zsír. Kiss terebélyes pocakot tolt maga előtt, kissé puffadt arcán enyhe pír terült szét, az orra tövét apró hajszálerek finom, lilába hajló hálója borította. Teniszpólót viselt homokszínű flanelnadrággal, akárcsak Mátrai. Egy tanácsadó cégnél dolgozott, felelős beosztásban. Noha jól keresett, ráadásul keveset is kellett dolgoznia, nem szerette a munkáját, és csak ritkán beszélt róla.

Kiss és Mátrai még csak néhány hete ismerték egymást, azóta, hogy Kiss a családjával Diósdra, a Mátraiek melletti házba költözött. A feleségek gyorsan összemehettek, és a lassan mindennaposá váló közös kávézásaikat vacsorameghívás követte.

A két férfi úgy egy órája állt fel az asztaltól, hogy Kiss javaslatára, magukra hagyva a nőket, az erkélyen kettesben fogyasszanak el egy üveg bort. Kiss ötletét Mátrai nagyon férfias dolognak tartotta, és mivel az utóbbi időben – egészen pontosan amióta Diósdra költöztek – nem sok része volt hasonlóban, azonnal el is fogadta.

– Ha nincs más, akkor odamegyünk – sóhajtott nagyot a ketrecbe zárt vadállatként forgolódozó és fűjtató Kiss, aztán intett Mátrainak, hogy töltse újra a poharát.

– Együtt? – kérdezte reménykedve Mátrai. Bár magának sem merete bevallani, de amióta Kiss a kalandjaival kezdett el hencegni, percről percre erősödött benne az elhatározás, hogy ha már a Bobba, a Yellow-ba vagy az Ötkertbe úgysem jut el – igaz, erről már rég le is mondott –, legalább A Belgába szívesen eljárt volna.

– Együtt – felelte Kiss egy kegyet, méghozzá nagyon nagy kegyet gyakorló uralkodó hangján, miután tetőtől talpig végigmérte leendő vadásztársát. – És mindenkit meg fogunk baszni – tette még hozzá olyan elszánt tekintettel, mint egy hadvezér, aki parancsot ad egy mindent elsöprő rohamra.

– Értem – ennyi telt Mátraitól. Szinte suttogva ejtette ki a szót, miközben a tekintetét a pergola alatt, gyertyafény mellett csevegő két nőre szegezte. Ők, megérezve a rájuk irányuló figyelem láthatatlan hullámain, felnéztek és nevetve feléjük intettek.

– Helló, fiúk!

– Helló! – intett vissza szinte egyszerre bágyadt kézmozdulattal Kiss és Mátrai.

– A gyűrűd.

– Parancsolsz?

– A gyűrűt – jelzett a szemével Kiss.

– Mi van vele? – értetlenkedett Mátrai.

– Szerintem jobb, ha leveszed.

Az elhatározást tettek követték; nem telt bele két hét, Kiss és Mátrai A Belgában ültek, és az egyre duzzadó, lármás tömeget figyelték.

Nem kellett sokat várniuk, két, a harmincas éveik végén járó nő ült le melléjük a pult-hoz. A nőknél látszott, hogy sok időt fordítottak aznap esti megjelenésükre: a visszafogott

smink megfiatalította az arcukat. A balerinakontyba fogott haj, a járomcsontra finoman felvitt pirosító, az ívelt szemöldök arisztokratikus megjelenést kölcsönzött nekik. Mindketten térd felett végződő, ujjatlan, szűkített egyberuhát viseltek, elől diszkrét, de mégis sokat sejtető dekoltázzsal; márkás táskáikat a bárszékekre akasztották, amelyeken keresztbevetett lábbal ültek. Keresztnevéen szólították a mixert, aki kérés nélkül azonnal egy kékből és rózsaszínben játszó koktélt tett le eléjük. Nem viseltek jeggyűrűt. Ez a korra nagyon is jellemző összkép nagyvilági színben tüntette fel őket a két férfi előtt, szinte azonnal vérmes reményeket ébresztve bennük.

Kezdetben minden úgy ment, mint a karikacsapás. A férfiak rámosolyogtak a nőkre, azok előbb összenevettek, aztán visszamosolyogtak. Nem telt bele újabb egy percbe, és már be is mutatkoztak egymásnak. A két társaság közelebb húzódott egymáshoz, és a Kata és Ildikó névre hallgató nők előtt hamarosan újabb koktélok, míg Kiss és Mátrai oldalán whiskeys poharak sorakoztak.

– Hol folytassuk az estét? – fordult mosolygva a nőkhöz éjfél tájt Kiss.

Mátrai gyomra összerándult erre a váratlan kérdésre. Addig csupa ártatlan témáról beszélgettek. Katáról megtudták, hogy ügyvéd egy nemzetközi irodában, míg a barátnője közgazdász. Ugyanabban a lakóparkban laknak mindketten, onnan az ismeretség. Idén talán Korfura mennek nyaralni, természetesen együtt, de még nem döntötték el, mert Szicilián is gondolkodnak. Férje, barátja, gyereke egyiküknek sincs.

A férfiak részéről Kiss vitte szót. Mátrai szomorúan vette tudomásul, hogy mennyire beroszódott az évek alatt. Ellentétben Kiss-sel, aki ontotta magából őket, neki egyetlen szellemes megjegyzésre, sziporkára, bókra, de még egy nyamvad viccre sem futotta.

– Miért, lesz folytatás is? – kérdezett vissza meglepődést mímelve a Kata nevű nő, de azért közben pajkos mosolyt villantott a barátnőjére.

– Óóóó – nyögött fel szinte már kéjesen Kiss, miközben a kezébe vette Kata kezét, és csókolt lehelt rá. – Reménykedünk benne.

– Lehet róla szó – mondta Ildi, és a két nő újra felnevetett.

A nő válasza meglepte Mátrait. És ebben a pillanatban a testén áramütésként futott végig egy rég nem tapasztalt érzés: örömmel üdvözölte ezt az ismerős kéjes vágyat, amely lassan előntötte az agyát és úrrá lett a gondolatain. Lehunyta a szemét és maga elé képzelte Kata – ő volt a fiatalabb és Mátrai számára talán pont ezért a szebb is – meztelen testét, sőt néhány pillanatra megengedte magának azt a merészséget, hogy tisztán lássa a két nő egymásba fonódó alakját is, de ez már olyan mesészerű volt, mint azokban a bizonyos filmekben, amelyeket a telefonján titokban szokott nézni, hogy aztán éjszakákon át kísértsék és kínozzák a testét.

– Na, és hová mennénk? – kérdezte a Kata nevű nő.

Mátrai legszívesebben azt üvöltötte volna, hogy hozzád, de egy szó sem jött ki a torkán. Lélegzetvisszafojtva várta, hogy Kiss mit válaszol.

– Mondjuk... – egy ütemet kivárt – valamelyik hölgyhöz – mondta ki végül Kiss, miközben előbb az egyik, aztán a másik nő kezére lehelt egy csókot.

– Miért nem az urakhoz?!

Kata kérdése, mint egy váratlan övön aluli ütés, úgy érte Mátrait.

– Ez az egész, úgy, ahogy van, el van baszva, mindent tönkretett a monogámia meg a kereszténység a lelkipurdalással. Most mondd meg, hogy mi közünk nekünk ehhez? – magyarázta kudarcuk okát a feldúlt, minden ízében remegő Kiss. Mátrai szinte már félve, szemmel láthatóan jobb meggyőződése ellenére, csak egy apró, alig észrevehető biccentéssel fejezte ki egyetértését. A Belga előtt álltak, és a söröző üvegfalán át befelé bámultak. Zene szó szűrődött ki a helyiségből minden alkalommal, amikor egy-egy vendég távoztával vagy érkezésekor kinyílt a söröző ajtaja.

– Semmi – válaszolta meg a saját kérdését Kiss egy lélegzetvételnyi idő elteltével. – A vikingek, azok igen... Azok aztán nem zavartatták magukat. Ha megkívántak egy nőt, egyszerűen a falhoz nyomták. És ha híres harcos volt az illető, a másik férfi még megtiszteltetésnek is vette, ha megtermékenyítette az asszonyát. Ez volt az igazi élet, nem?!

– De.

Ennyi telt Mátrairól. Fogalma sem volt, miről beszél Kiss, a gondolatai még mindig a két nő (különösen Kata) körül szőtt merész vágyai körül forogtak, amelyek most szappanbuborékként pattantak szét a söröző üvegfalán. El sem tudta képzelni, hogy jönnek ide a vikingek, pont egy belga söröző előtt. Lopva Kissre pillantott, felmérte a helyzetet, és úgy döntött, hogy most nincs itt az ideje ennek a tisztázására.

Miután Kiss és Mátrai kénytelenek voltak bevallani a két nőnek, hogy egyikükhöz sem mehetnek fel, mert házasok, Kata és Ildi érdeklődése látványosan lelohadt. Előbb egymással pusmogtak, aztán a mixerrel vihorásztak. „Házás férfiak szóba sem jöhetnek! Nekünk elveink vannak”, közölték végül Kiss-sel – Mátrai meg se mert szólalni, bár titokban még reménykedett, hogy a társa valahogy helyrehozza a dolgot –, aki tett még egy utolsó kísérletet, hogy megmentse az estét: „Ugyan már, hölgyeim, nem kell ezt ennyire komolyan venni, egy kis lazítás igazán belefér.” De hiába volt minden. A kegyelemdőfést végül a Kata nevű nő adta meg: „MenjeteK szépen haza anyucihoz... meg a gyerekeitekhez.”

– Te sohasem szerettél volna úgy istenigazából odavágni valakit a falhoz? – folytatta Kiss, miközben dühtől eltorzult arccal, ökölbe szorított kézzel a söröző üvegfalán keresztül a két nőt figyelte. Kata és Ildi előtt a pulton tovább gyűltek a neonszínben úszó koktélok; két idegen, öltönyös férfivel beszélgettek.

Ami azt illeti, igen, Mátrai nagyon régóta szeretett volna odavágni egy nőt úgy istenigazából a falhoz, az ágyékát az ágyékához nyomni, hogy miközben a keze a nő tarkójára kúszik, és a két száj egymásra tapad, olyan hevesen és keményen csókolóznak – mit csókolóznak, smárolnak –, hogy belezsibbad a nyelvük és ropog az állkapcsuk.

Magdi titkárnő volt annál a cégnél, ahol Mátrai is dolgozott. Harmincéves volt, és mint korosztályának jó része, természetesen szingli; a barátnőivel a hétvégeken az éjszakát járta, és miközben az igazira vártak, gyakran váltogatták a partnereiket. Mindezt nem is rejtették véka alá. Mátrai nem egyszer hallgatta végig a recepción, a teakonyhában és minden más elképzelhető helyen, ahol összegyűltek, hogy hangos kacajok és sokszor sikamlós, gyakran az obszcenitás határát súroló megjegyzések közepette ki-ki elhencegjen a kalandjaival és hódításaival, amelyek pont azokon a helyeken estek meg, amelyekről Kiss is mesélt. Mindez leírhatatlan kínokat okozott Mátrainak.

Négy éve tartó csendes imádata, amely apróbb, finom bókokból – a lány, attól függően, hogy mennyit értett meg egy-egy versidézet lírai mélységéből, nyerítésszerű nevetéssel vagy bamba arckifejezéssel jutalmazta őket – és átható pillantásokból állt, csak egyetlen alkalommal, ha csak néhány pillanatra is, cselekvő testet öltött.

A nap végére Mátrai minden porcikáját, még a legapróbb mozdulatra is, égető fájdalom járta át. Egész testét izomláz gyötörte. Az akadálypálya, a lajhármászás minden erőt kiszívott belőle; mindkét térdét lenyúzta, és most már rettenetesen csípte a sebfertőtlenítő. Minden erő kiszaladt a testéből, és elég volt egy pohár bor, hogy enyhe szédülés legyen úrrá rajta. A hangfalakból áradó vad, pulzáló zene, a csapatépítő tréningnek helyet adó száloda halljának minden szegletét kitöltötte. Mátrai a táncparkett szélén toporgott, és csak fáradt, udvariás mosollyal viszonzta, ha partravetett halként tátogó kollégái szóltak hozzá. Egy szót sem értett abból, amit mondtak, igaz nem is érdekelte. Még arra sem vette a fáradságot, hogy érdeklődést színelve közelebb hajoljon a másikhoz. Minden figyelmét Magdi kötötte le, aki spagettipántos fekete koktéluhában a tömeg közepén táncolt. Megbűvölve figyelte a lány hosszú barna combját, a csipkebetétből előbukkanó telt mellét (vajon lehet rajta melltartó?, futott át Mátrai agyán a kérdés), az apró, minden mozdulatnál megfeszülő és elernyedő izmokat a hátán, amelyet a mélyen kivágott ruha szinten teljesen szabadon hagyott, és a lapockáján újra és újra elővillanó, kék-vörös-sárga színekben játszó unikornis tetoválást.

Az előbbieknél halkabb és dallamosabb szám következett, és Mátrai érezte, ahogy a teste szép lassan átveszi a latinos alapokra írt zene ütemét. A lábát eddig mágnesként vonzotta a padló, de talpa most elszakadt a csarnok márvány borításától, és minden apró fajda-

lom, amely eddig kínozza, csodálatos módon hirtelen teljesen megszűnt a testében. Ez olyan, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni, gondolta magában Mátrai, amikor odalépett Magdihoz. Szenvédélyesen táncoltak, olyan szenvédélyesen, ahogy Mátrai mindig is elképzelte magában – mert mindig filmszerűen képzelte maga elé az egész jelenetet, igaz, az ő filmjében ez a rész a tengerparton játszódott: a kamera előbb nagytotálban vette Magdit és Mátrait, ahogy a pálmafákkal szegélyezett homokfövényen kéz a kézben futnak, mögöttük narancsárgán lüktet a nap, szinte magába olvasztva izmos, barna alakjukat, majd a kép féltotálra vált, már az arcvonásaik is kirajzolódnak, és tisztán látszik, ahogy az óceán lassú, méltóságteljes hullámai újra és újra elmosásák lábnyomaikat a vakítóan fehér homokfövényen. Az egész jelenet egy szűk kistotálban ért véget, a szerelmespár vad és szenvédélyes csókolózásában, amelyhez a partot ostromló hullámok egyre erősödő monoton morajlása adja a kísérőzenét.

De ahogy minden más az életben, úgy ez a tánc is véget ért. „Hová mész?” – kérdezte Mátrai. „Vécére” – bújt ki a férfi öleléséből a lány. „Neked nem kell?” – kérdezte, és Mátrai válaszát meg sem várva elindult a mosdók felé. De, nagyon is kell, gondolta Mátrai, amikor a lány néhány lépés után visszafordult és rámosolygott. Ettől a csábos, hívogató mosolytól – határozottan meg volt győződve róla, hogy ő a címzettje –, amelyre már évek óta várt, mámorító érzés járta át Mátrait, egész teste remegni kezdett a vágytól; szinte a föld felett lebegve vágott át a táncoló tömegen, hogy kövesse Magdit.

Óráknak tűnt, mire a lány kilépett az ajtón. Mátrai azonnal odalépett hozzá, és megragadta a karját. „Rád gondolok, ha nap fényét fürösztí a tengerár...” Idáig jutott Goethe versében, amikor Magdi alkoholtól bamba mosolyát előbb meglepetés, majd szinte azonnal őszinte értetlenség váltotta fel, és túlüvöltve az újra lüktetőre váltó zenét, ezt mondta Mátrainak: „Dezső, nekem erre most tényleg nincs időm.” Aztán egy rövid, egyetlen baszszusütemnyi idő után még hozzátette: „És most engedd el szépen a karomat, mert vissza akarok menni” – mutatott a táncoló tömegre.

A fájó sebként lüktető emlék áramütésként futott át Mátrai agyán; és bár kikíváncozott belőle a vallomás – még soha senkinek sem mesélt róla –, végül úgy döntött, hogy bármennyire is szeretné, sem a hely, sem az idő, sem a helyzet nem alkalmas rá, hogy a legfájdóbb titkát megossza a részeg Kiss-sel. Lázasan forgott az agya, hogy – a választ elkerülendő – valami más témával rukkoljon elő, de semmi sem jutott eszébe, ami a dühödten egyhelyben toporgó Kiss gondolatait elterelhetné a nőkről.

– Szóval a vikingek – kapaszkodott utolsó szalmaszálként Kiss néhány perccel korábban elhangzott mondataiba.

– Hogy? Mit mondasz? – kérdezett vissza Kiss, s mint aki hipnózisból ébred, lassan elfordult a söröző üvegfalától.

– A vikingek. Róluk meséltél – magyarázta türelmesen Mátrai.

– Ja, igen... igen, igen. Az egy fontos dolog... Nézed?

– Mit?

– Hogyhogy mit?! Hát a sorozatot.

– Nem.

– Ha csak egy részt is megnézel belőle, rögtön tudni fogod, miről beszélek – mondta Kiss, miközben egy gyors pillantást vetett Katára és Ildire. A két nő még mindig a férfakkal vihorászott.

– Mit nézel? – kérdezte Mátrait a felesége.

– Vikingek – felelte Mátrai, anélkül, hogy egy pillanatra is levette volna a tekintetét a képernyőről. Éppen egy csatajelenet következett. Egy angolszász király katonáit mészárolták halomra az északiak, és azoknak sem kegyelmeztek, akik megadták magukat; őket magukkal hurcolták, és szent helyeiken feláldozták a gyakran gonosz, szeszélyes és kiismerhetetlen isteneiknek.

– Ez túl véres nekem – fordult el a képernyőtől Mátrai felesége, amikor egy pap torkát vágta át a saját templomának oltára előtt.

– Éppen ez a lényeg benne – válaszolta hideg, tárgyilagos hangon Mátrai.

Egy esős novemberi hétvégén Mátrai, megunva Kiss állandó unszolását, jobb időtöltés híján rávette magát, hogy megnézze a sorozat első részét. Nem telt bele fél óra sem, és észak durva, erőszakos, ugyanakkor varázslatos világa teljesen magába szippantotta. Csodálkozással vegyes tisztelettel ismerte be magának, hogy ez a barbárnak tartott kor, amelyet a nyers férfiaság, a becsület és a nyílt szemtől szembeni küzdelem jellemez, mennyivel jobb, tisztább, tisztességesebb és emberibb volt, mint az, amiben most él. Ott volt például Mátrai munkahelye, ahol a tulajdonosok profitja, a főnöke bónusza évről évre csak nőtt, míg az ő fizetése egy petákkal sem változott. Amikor rápillantott a bankszámlájára, cseppet sem tetszett neki, amit látott.

Mátrai valósággal rabja lett a sorozatnak. Az első évadot egyetlen hétvége alatt nézte végig, és kezdeti rajongása nemhogy alábbhagyott volna, de epizódról epizódra nőtt. Míg Ragnar Lothbrok, a földműves harcos csodás felemelkedése, a realiztikus harci jelenetek, az izgalmas nagypolitikai sakkjátszmák, cselszövések és intrikák lenyűgözték, addig a Kiss által annyit emlegetett, erotikától túlfűtött, gyakran durvaságtól sem mentes, a pornófilm határát súroló intim jelenetek egyenesen felkorbácsolták szunnyadó férfiaságát. „Meg kell hagyni, igaza volt Kissnek. Ezek a vad, szilajtermészetű északi férfiak könnyen vették a szexet, és nem sokat gatyáztak, ha megkívántak egy nőt. Ha akkor, a csapatépítő hétvégén, este, a mosdó előtt nem én, hanem egy északi harcos várta volna Magdit, bizonyára úgy odcapta volna a falhoz, hogy csak úgy nyekken, és olyan vadul csókolózik velem, hogy nemcsak belesajdul, de talán még el is török az álkapcsa, a többitől már nem is beszélve”, állapította meg magában kissé szomorúan az első évad záró epizódját követően Mátrai. És a nők, ők éppen olyan vadak voltak, mint a férfiak. Minden szégyenérzet nélkül adták oda magukat, a lehető legképtelenebb helyen és helyzetekben, akár többen is egyszerre, a híres harcosoknak. Erről persze otthon szó sem lehetett. A felesége minden szeretkezés előtt eloltotta a villanyt, már ha egyáltalán kedve volt hozzá.

„Vajon, mi lenne az én gúnynevem?”, tündődött egy vikingekről szóló könyv felett Mátrai, aki nemcsak a sorozat újabb és újabb évadjait nézte végig, szinte már vallásos áhítattal, egyetlen részt sem mulasztva, de könyveket is vásárolt, hogy minél többet megtudjon nemcsak hadjárataikról, de szokásaikról, mindennapi életükről is. Így tudta meg többek közt azt is, hogy a vikingek éles szemmel vették észre társaik furcsa szokásait, gyarlóságait. A könyv szerint, amelynek kissé közhelyes módon *A vikingek* címet adta a szerző, ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy szerfölött kedvelték a találó gúnyneveket. Az északi népek nemcsak az egyszerű közemberek gyarlóságait, testi tulajdonságait figurálták ki, de az uralkodókat, nemeseket sem kímélték. Így lett Kékfogú Harald, Hegyesszakállú Sven, Győzedelmes Erik, Hosszú Thorcell és így tovább. „Vékony. Nyilván így neveznék”, merengett az egyik este a tükör előtt Mátrai magát mustrálgatva, mivel a könyvből már azt is megtudta, hogy a vikingek nemcsak a soványságot vagy a kövérséget, de a valódi testi torzulásokat is minden további nélkül gúny tárgyává tették. Nem tetszett neki, amit aznap este látott. A beesett váll, a tyúkmell, a sápadt bőr, a kilátszó bordák, a lába, amely olyan vékony és aszott volt, mint gyerekrájkokon a pálcikaember végtagjai, undorral töltötték el önmaga iránt. „Egy percet sem bírnék a pajzsfalban. A társaim nem számíthatnának rám”, mondta ki a megsemmisítő verdiktet magára. „De ez nem maradhat így”, határozta el ott, azonmód a fürdőszobában, a tükör előtt Mátrai.

– Dezső, tetszik, amit látok – jegyezte meg, komoly tekintettel Mátrai edzője, miután tanítványa végzett a fekvőnyomással.

Gergő, ahogy Mátrai és mindenki más nevezte ezt a szőke, kékszemű, a vikingekre emlékeztető félistent, már megjelenésével bénítóan hatott minden nőre a teremben, ahová Mátrai járt. Mátrai ezt már az első alkalommal felismerte.

– De most pörgessük fel egy kicsit az edzést – javasolta Gergő, miután tanítványa kifújta magát, és egy laza intéssel jelezte, hogy folytathatják. És Mátrai boldogan pörgette fel

az edzést egy metabolikus blokkal. A jóleső fáradtság euforisztikus érzése járta át az evezőpadon. Minden húzásnál úgy érezte, mintha a gép helyett egy viking sárkányhajó evezőjét húzná; és a nedvesség, amelyben egész teste fürdik, nem is izzadság, hanem a hajó oldalának csapódó fehérhasú hullámok vízpermete volna.

És nem volt hiába a sok fekvőnyomás, húzódzkodás, sumo deadlift, military press, bat wing, fekvőtámasz és még száz féle testét gyöttrő gyakorlat, arról az átkozott burpee-ről nem is szólva, amitől, úgy a harmincadik ismétlés táján, az agya lüktetni kezdett és a szíve úgy vert, mintha ki akarna szakadni a mellkasából.

– Húzzátok! – üvöltötte ellentmondást nem tűrő hangon Mátrai, és akkorát rántott a kötélén, hogy az ellenfél csapatának tagjai, mint a dominó, amelynek meglökték az első tagját, orral előre sorra buktak a földre.

Nem telt el hat hónap sem azóta, hogy Mátrai először belépett a fitness terembe, és a rendszeres edzésnek köszönhetően máris a legmesszebbre dobott, a legmagasabbra mászott, a legtávolabb ugrott a következő csapatépítő tréningben.

– Jó estét, uram!

– Üdv! Mi a nagy helyzet ma este?

– Teltház van, de egyébként minden oké – intett az állával a klub előtt bebocsátásra váró tömeg felé az egyik nagydarab fekete egyenöltönyös férfi, és már akasztotta is le a két arany-színűre festett fémoszlop közé sorompó gyanánt kifeszített vörös bársonyszínűt. Mátrainak elég volt csak megvillantania platina klubkártyáját, máris szabad volt előtte az út. Úgy siklott végig, mint egy filmsztár az aznap este is hosszú, tömött és kilátástalan várakozást ígérő sor mellett a kiváltságos kevesek számára lefektetett és kordonnal elválasztott vörös szőnyegen a villódzó fényekben fürdő bejáratig, amely mögött már várta az ő személyes nirvánája.

Filmszerűn játszódtott le ezúttal is az egész. De – ellentétben a Magdival elképzeltetekkel – most valódi hús-vér szereplőkkel vették fel a jelentet. Mátrai a kamera szemszögéből látta az egészet. És tetszett neki, amit látott és hallott: gyönyörű fiatal lányoktól hemzsegő sor mellett vezetett el az útja, akik kecses hattyúként nyújtogatták felé a nyakukat, és odasziszegtek neki: „Vigyél be! Légyszi, vigyél be!”, de ő mindig ügyelt rá, hogy ne kapkodja el a választást.

Aztán mások következtek, és a végén már nem is számolta a nőket, akiket a BOB-ban, a Yellow-ban, az Ötkertben, a Teslában, a Hello Babyben és hasonló helyeken hétvégenként felszedett, és ha valaki közé és a kiválasztott nő közé merészelt állni, egy pillanatra sem habozott, ha kellett, úgy csapta oda a falhoz az illetőt, hogy csak nyekkent. Érezte, ahogy átjárja az erő, és szétfeszíti az önbizalom; legyőzhetetlennek érezte magát.

És ott volt még Magdi is. „Most már van időm rád, mi!? Most már kurvára ráérsz, igaz!?” üvöltötte a fülébe, miközben az erdei kunyhóban hátulról magáévá tette a titkárnőjét.

Goethéről vagy más költőkről már szó sem volt.

– Észrevettem ezeket a számokat, és nem tetszett, amit látok – bökött Mátrai a papírlapra, amelyet az asztal másik oldalán ülő férfi tartott a kezében.

Az ötvenes éveinek elején járó, sármosan őszülő, jó megjelenésű, parfümilletet árasztó férfi ugyanolyan kék öltönyt hordott, mint Mátrai, de az övének szemmel láthatóan elegánsabb volt a szabása és jobb minőségű az anyaga.

– Khm – köhintett a férfi válaszul, aztán egy finom mozdulattal, mintha bomba lenne, méghozzá veszélyes bomba, az asztallapra helyezte a számoktól, dátumoktól, hotelek, éttermek és autókölcsönző cégek nevével hemzsegő iratot.

– Gondoltam, hogy megmutatom, mielőtt a holnap kezdődő revízió valaki másnak is szemet szúr – élesítette a bombát Mátrai.

Tik-tak, tik-tak, pörgött a levélbomba visszaszámlálója, és máris eltelt a már megnevezésében is vészjósló „Teljes körű pénzügyi revízió” kezdetéig hátralévő tizenhét órából vagy egy teljes perc, mire az őszülő hajú férfi meg tudott szólalni.

– És te úgy gondoltad, hogy szemet fog szűrni valakinek – mondta tompa, színtelen hangon.

Na, igen ott volt még Hajdú, ez a tetű, ahogy Mátrai a főnökét hívta, természetesen csak magában, és kizárólag akkor, ha egyedül volt.

– Attól tartok, nehéz lenne magyarázatot találni a dologra.

– Nincs ebben semmi rendkívüli – bökött a szolgálati útjairól készült kimutatásra Hajdú, aki, az első sokkból felocsúdva, úgy döntött, hogy védekezés helyett, ahogy azt a business főiskola tárgyalási technikák kurzusán tanították neki, ellentámadásba megy át. – Természetesen van elfogadható magyarázatom az ügyre.

A halvány hullasápadt színt a harag és düh pírja váltotta fel Hajdú arcán. Ezt Mátrai is azonnal észrevette, de nem esett kétségbe, és ahelyett, hogy visszavonulót fújt volna, ahogy azt a másik várta, még gonoszul fel is nevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy félreértés az egész, és könnyedén meg tudod magyarázni, mit kerestél Monte-Carlóban a cég pénzén, annak ellenére, hogy egyetlen ügyfelünk sincs ott – folytatta már-már tárgyilagos hangon Mátrai. – És gondolom, az sem okoz különösebb nehézséget számodra, hogy megmagyarázd, ha már ott jártál, miért pont a Ritz-Carltonban szálltál meg. És – mosolyodott el, mint aki lelki szemei előtt már látja a jövőt – fogadni mérnék, hogy arra már nem is a revizorok, hanem a kedves feleséged lenne igazán kíváncsi, miként jelentkeztetted be veled egy tengerre néző, superior szobába, ha ő akkor éppen Budapesten volt.

Mátrai olyan könnyeden, finom lendülettel beszélt, mintha egy gyermekesét olvasna fel az altatáshoz.

– Nos... ez... ez... – kapkodott levegő után Hajdú, mint az a tűzszerész, aki most jön rá, hogy rossz zsinórt vágott el, és már esélye sincs rá, hogy a robbanás előtt kijusson a bomba hatósugarából.

– Ez pont az, aminek látszik – fejezte be Hajdú helyett a mondatot, egyben adta meg a kegyelemdőfést Mátrai. – De nem kell, hogy így legyen.

– Nem? – kérdezte a főnöke reménykedve egy rövid, de annál hidegebb csönd után.

– Nem – felelte sokat sejtetően Mátrai, de aztán nem folytatta. Gonoszul húzta az időt. Tetszett neki, amit látott: a főnöke, mint egy felfújható gumibaba, amelyből kihúzták a dugót, elveszítette minden tartását. Magába zuhanva ült abban székből, amelyből oly sokszor utasította vissza Mátrai udvariasan, szinte már bocsánatkérően újra és újra előterjesztett szerény béremelési kérését.

Tik-tak, tik-tak, tik-tak, számolta a másodperceket a még mindig működésben lévő polgép visszaszámlálója. Még tizenhat óra negyven perc volt hátra a robbanásig, amikor Mátrai, megelégedve a csendet, végre kegyesen átvágta a megfelelő zsinórt.

– Ezt – a zakója belső zsebéből komótos mozdulattal egy mindkét oldalán telegépzelt papírlapot vett elő – írd alá szépen, és akkor minden rendben lesz.

Azzal az asztalra dobta a papírt.

– Nem sok ez egy kicsit? – nézett fel iratból Hajdú, miután átolvasta.

– Nem.

– Hát... rendben – adta fel a küzdelmet, rövid vívódás után, sóhajtva főnöke.

– Most már barátok vagyunk? – kérdezte aztán, miközben Mátrai felé nyújtotta a fizetését duplájára emelő munkaszerződés-módosítást.

– Szép az öltönyöd – jegyezte meg válasz helyett Mátrai.

– Köszönöm... – nézett végig magán tétován Hajdú, mint aki most látja először az említett ruhadarabot.

– Hugo Boss?

– Boggi.

Mátrai sokat tanult a vikingekről szóló könyvből. Megismerte az életmódjukat, öltözködési és hadi szokásaikat, fegyvereiket, ételeiket és hiedelemvilágukat. De a legnagyobb hatást a Hávamál tette rá. Ez a versbe foglalt illemszabály-gyűjtemény életvezetési tanácsadóként aforizmákon, életbölcseéseken, olykor cinikus, olykor tárgyilagos, máskor komoly vagy

józan intelmeken keresztül szabályozta a vikingek mindennapjait. Mátrai, miután alaposan áttanulmányozta ezt az ősi „illemkódexet”, úgy találta, hogy a benne foglalt, kétségkívül bölcs és egyben gyakorlatias tanácsok nagy segítségére lesznek majd az életben. És nem tévedett. Egyik alkalommal például, amikor a fiai, akiket egyre gyakrabban semmirekellő kölykökként jellemezett – gimnazisták voltak, és a jegyeik alapján egyre inkább világosabbá vált az apjuk számára, hogy neki kell majd finanszíroznia az egyetemi tanulmányait –, azzal álltak elő, hogy feltétlen szükségük van a legújabb iPhone-ra, Mátrai így válaszolt a két gyerekeknek:

– Keljen korán, ki más jószágát, jólétét akarja. Szundító farkas nem szerez juhot, az alvó ember sem semmit.

Kis időbe telt, amíg a két fiú szóhoz jutott a meglepetéstől.

– Ez most nemet jelent? – kérdezte a nagyobbik hitetlenkedve. Még soha nem fordult elő, hogy az apjuk nemet mondott volna a kívánságaikra.

– Igen – felelte szárazon Mátrai.

– Ne már, apu... – így a kisebbik.

– Sajnálom, már döntöttem – vette elejét a további vitának az apjuk. – És egy jó tanács – fordult vissza a meglepetéstől dermedten álló fiaihoz. – Viseljétek férfi módjára, amit a sors rátok mért!

– Semmilyenél jobb egy kis kunyhó is, úr otthon mindenki. Két kecskével tözegtető alatt koldulni sem kell – így oktatta feleségét egy másik alkalommal, amikor a tetőtér miatt özszeveszesztek. A felesége akkoriban azt vette a fejébe, hogy akár kölcsön árán is, de be fogják építeni a házuk padlását. Vendég- és fürdőszobát tervezett a tetőtérbe, de Mátrainak nem tetszett az ötlet. Már a házat is jelzalogkölcsonre vették, amit nem volt szándékában újabb adóssággal növelni.

Hosszúra nyúlt veszekedéseiket végül nemes egyszerűséggel így zárta le:

– Civódni butával, bölcsstelenség... Terpeszkedik a tökfész, az okosabb enged.

– Dezső, jól hallom, hogy te most lehülyéztél engem? – sápadt el a nő. Kapkodva vette a levegőt, az arca rángatózott. Valósággal sokkolta a felismerés, hogy a férje ellentmondott neki. Erre a házasságuk alatt nem sokszor került sor. De, látva Mátrai arcára kiülő vad elszántságot, jobbnak látta, ha ezúttal nem forszírozza tovább a dolgot, és kivárja a kedvezőbb alkalmat, hogy újra elővezesse a tervét.

– Fogalmam sincs, mi üthetett Dezsőbe. Még sohasem viselkedett így velem. Amióta ezt a vikinges sorozatot nézi, mindenféle skandináv szavakat kever a magyarba, néha azt sem tudom, miről beszél. És ezekből az állítólagos bölcsességekből, amelyekkel állandóan példálódzik, bármit is kérek vagy akarok tőle, néha egy szót sem értek. Olyanok, mint a rejtvények – panaszkodott a szomszédasszonyának a férjére Mátrai felesége, aztán részletesen elmesélte a padlástérről folytatott veszekedésüket.

– Semminél jobb egy kis kunyhó... – javította ki Kiss felesége a barátnőjét, aki talán a folytatásban említett kecskék miatt mondott ólat.

– Kunyhó vagy ól, nekem egyre megy, akkor sem értem, miért kellene nekünk kunyhóban élnünk, azt pedig végképp nem értem, hogy kerülnek ide kecskék – értetlenkedett Mátrai felesége. – Tudom, hogy most nagy divat a kecskesajt, de azért mégsem kellene állatokat tartanunk otthon. Még a végén teljesen tönkreteszik nekem a kertet!

– Nos, drágám – kezdett bele mosolyogva a talány megfejtésébe Kiss felesége. – A férjed a Hávamálból idézett. Ez egyfajta illem- és életvezetési kódex volt a viking korban, amely hasznos tanácsokkal látta el az embereket. De nem kell megijedned – tette bátorítóan a kezét a barátnője kezére –, Dezső, illetve a Hávamál ebben az esetben csak szimbolikus értelemben használta a kunyhót és a kecskéket.

– Valóban? – lélegzett fel Mátrai felesége a jó hírre, hogy nem kell egy tanyán kecskéket fejnie.

– A férjed csak arra akart figyelmeztetni, hogy az embernek nem szabad felesleges költekezésbe vernie magát.

– Mondd csak, te is nézed ezt sorozatot? – kérdezte a Mátrai felesége rövid csend után, mialatt megemésztette, hogy a férje nem fog beleegyezni a tetőtér beépítésébe.

– De hát mindenki ezt nézi! – tárta szét a karját a barátnője.

– És nem találsz túl véresnek? – Mátrai feleségének gyakran eszébe jutott az egyetlen jelenet, amelyet a sorozatból látott: a viking harcos örülten parázsló és a szerencsétlen pap riadt tekintete egy pillanatra összekapcsolódik, de gyorsan megtörik a varázs, és a pap átvágott torokkal, a saját véréből fuldokolva rángatózik a templom márvány padlóján.

– Éppen ez a lényeg benne – ismételte el Mátrai vésztőló szavait a szomszédasszony.

Mátrai Kiss-sel, akit egy ideje már magában mélyen megvetett, kénytelen-kelletlen, de továbbra is összejárt. Kiss, ha kettesben maradtak, újra és újra a fővárosi éjszakai életről és a kalandjairól szóló történetekkel traktálta a szomszédját, de Mátrai már egy szavát sem hitte el. Abban nem kételkedett, hogy Kiss valóban járt a Bobban, az Ötkertben, a Yellow-ban és más felkapott klubokban. Azt is tisztán látta maga előtt – valahányszor elképzelte, gúnyos mosolyra húzódott a szája –, ahogy Kiss nyálcsorgatva, félrészegen bolyong a tömegben. De azt már képtelen volt elhinni, hogy azok a fiatal, gyönyörű nők, akiket körberajongtak a nem csak jóképű, de sikeres és gazdag férfiak, nemhogy lefeküdjenek, de akár csak szóba is álljanak vele.

Mátrai gyakran elgondolkodott rajta, milyen gúnynevet is kapna Kiss a vikingeknél. Időközben volt ideje alaposan tanulmányozni a szomszédját, és jó néhány visszataszító tulajdonságára felfigyelt. Kissnek, ha ivott, kivörösödött a feje; túlsúlyos volt, ezért a legkisebb testmozgástól vagy melegben azonnal izzadni kezdett; ilyenkor gyér haja vizesen tapadt a koponyájára, és olyan csípős savanyú szagot árasztott maga körül, mintha legalábbis heteket töltött volna a tengeren egy sárkányhajón zsákmány után portyázva.

– Ti... ti... ti, mi a fenét csináltok itt?

Ki ijedne meg egy olyan férfitől, aki a Nagyhasú gúnynevet viseli? – ez volt Mátrai első gondolata, amikor Kiss meglátta az ajtóban. Mivel a nagy, hordóra hasonlító has volt Kiss legszembetűnőbb testi tulajdonsága, Mátrai már hetekkel korábban ezt a gúnynevet adta neki. Szóval nem ijedt meg Kisstől, de azért átgondolta a helyzetét. „Házba ha belépsz, merre visz kiút, azt tartsd szemmel, azt tartasd észben”, jutott eszébe a Hávamálnak talán épp az ilyen alkalmakra is vonatkozó szakasza, amit, mérte fel egy pillantás alatt a helyzetet, ezúttal nem tartott be. A szoba ajtaját még mindig elállta Kiss, akinek, úgy látszik, nemcsak akkor vörösödik ki a feje, ha iszik, ha fizikai megterhelés éri vagy ha melege van, de akkor is, ha a feleségét rajtakapja a szomszédjával, ráadásul a saját hálószobájukban.

Egyetlen kijárat maradt a helyiségből, az ablak. De Mátrainak esze ágában sem volt menekülni, főleg nem úgy, hogy kiugrik az emeletről az utcára. Éppen azon törte a fejét, hogy vajon a Hávamálnak van-e más tanácsa is erre a helyzetre, amikor az ágygal szemben, a fésülködőasztal tükrében megpillantotta magát: a nagy hátizma hegyére állított szabályos háromszöget formált, ívesen gömbölyödő vállát erek borították, a mellizma, amely az edzője szerint tört kristályra hasonlított, és szépen kirajzolódó hasizma páncélként borította a törzsét. Találkozott a tekintetük Kiss-sel, és Mátrai elégedett mosollyal nyugtázta, hogy a fizikuma bénítóan hat a szomszédjára. A levegő megtelt körülöttük elektromossággal, a két férfi akarata és elszántsága egymásnak feszül. De az egész talán ha két-három evezőhúzásnyi ideig tartott. A hideg, sarkvidéki csendet, amely elurulta a szobát, Kiss felesége törte meg:

– Zoli, nem tehetek róla, ő akarta – mutatott Mátraira, aztán már zokogásba fúló hangon így folytatta: – Felcsalt ide, csókolgatni kezdett, könnyögött, hogy legyen velem... nem akartam, de képtelen voltam ellentmondani neki.

Mátrai szótlánul, csak egy gúnyos mosollyal vette tudomásul a nő árulását, miközben ráérősen öltözködni kezdett.

– Azt mondta, hogy joga van hozzám, mert ő egy igazi harcos, aki bárkinek elveheti az asszonyát – folytatta sípítózva Kiss felesége. A nő a könnyeivel küszködött, és esdeklőn nézett a férjére.

– Tehát ő csalt fel? – szegezte neki a kérdést Kiss.

– Igen... igen... ő vett rá erre az egészre – kapott a nő az alkalmon.

– A saját hálószobánkban!?

– Igen. Valahogy rábeszélte, és mire észbe kaptam, már itt feküdtem...

– Elég! – szakította félbe a feleségét Kiss. Olyan hangosan és olyan erővel üvöltött, hogy még Mátrai is összerezett tőle. – Elég... elég... elég – ismételte el újra egy rövid lélegzetvételnél szünet után, már a földre rogyva, ezt az egyetlen szót, egyre gyengülő hangon, a végén már csak suttogva, szinte magában. Aztán még mondani akart valamit, de már csak félig megformált szavak törtek elő a torkából. Az emberi nyelvek előtti ősi hangok voltak ezek, amelyek inkább hasonlítottak egy állat panaszos nyüszítéséhez, mint az értelmes beszédhez.

Ha a félelmet keltő, démonikus és szadista Odint vagy a gonosz, hitszegő és csalfa, félig isten, félig ördög Lokit imádta volna – mindketten előszeretettel gúnyolódtak istenen-emberen egyaránt –, Mátrai elmenőben bizonyára örömmel élcelődik a földön fekvő szomszédján. De az ő szívéhez Thor – a viking paraszt erős és hűséges védelmezője, a nagyszerű küzdő, akinek kalapácsa mindig célba talál, ha küzdelemre kerül a sor – állt a legközelebb, és Thor, bár hirtelen haragú volt, jóindulatú lévén gyorsan meg is békélt.

Mielőtt Mátrai elindult az ajtó irányába, még egy utolsó pillantást vetett a tükörképére. Tetszett neki, amit látott. A Boggi vadonatúj diplomatakék öltönye hibátlanul simult izmos testére. Az akkoriban divatos szakáll, amelyet néhány hónapja növesztett és heti rendszerességgel nyíratott, tökéletesen elérte a célját: vad, férfias külsőt kölcsönzött az arcának. Egy utolsó igazított a nyakkendőjén, és csak miután meggyőződött róla, hogy tökéletesen áll, akkor lépett oda a földön fekvő férfihoz. A két vállánál fogva ragadta meg a szomszédját, és a súlyos testet egyetlen mozdulattal talpra állította. Aztán, vigyázva rá, hogy az ágyban dermedt csendben fekvő nő semmit se halljon abból, amit mond, egyetlen szót suttogott a fülébe: „Köszönöm.” ■ ■ ■

■ **Kötter Tamás:** 1970-ben született Csornán. Jelenleg Budapesten él, és ügyvédként dolgozik. Kötetei a Kalligram Kiadónál: *Rablóhalak* (2013), *Dögkeselyűk* (2014), *A harcból nincs elbocsátás* (2015), *Ikea, vasárnap* (2017). A 2019-es Könyvfesztiválra jelenik meg a *Nem kijárat (Apró hazugságok egy férfi életében)* címmel új kötete a kiadónál.

